

Afwisseling is echter steeds goed, doet de dieren graag bewegen en bevordert de spijsvertering.

Duivenboonen en wikken verteeren zeer langzaam, zijn dus uitstekend om des avonds gevoederd te worden. Mais, thans wel niet te krijgen, is zeer vetaanzettend, dient dus in dezen rusttijd zeer matig gevoederd te worden, is echter zeer verwarmend, en als extra hapje bij zeer felle koude op zijn plaats.

Veel andere zaden kunnen nog genoemd worden en als hulpzaden gebruikt worden, doch we kunnen dit wel achterwege laten, daar ze thans niet zijn te bekomen.

De dat de dieren voldoende zuiver drinkwater wordt versprekt.

Vriest het hard, welnu geef de dieren na den maaltijd een bakje met water, waar de koude af is, en neem dit na een korter tijd weg. Alle dieren hebben dan gedronken, uw bakken vriezen niet dicht en kapot, hetgeen u ergernis en materiaal bespaart, terwijl de vogels steeds na elken maaltijd goed zuiver drinkwater krijgen.

Zorg steeds bij goed weer voor badgelegenheden. Weest niet bang voor de koude; heusch ze kunnen er best tegen.

Bij ons baden de duiven, van de teerste rassen tot de meest geharde postduiven toe, het gehele jaar door, al vriest het dat het kraakt, mits de dieren er natuurlijk aan gewend zijn. Het bekomt hun uitstekend.

Houd uw hokken goed schoon, verwijderd geregeld de afvalsel. Sommige liefhebbers beweren, dat juist de meest des winters goed is voor de warmte. Wij kunnen deze bewering niet deelen. Let u maar eens op, als die wat lang heeft gelegen en u komt des morgens in de volière, welke scherpe, duffe lucht u tegemoet komt. Dat is de uitwerking van de mest, die door de warmte, welke de duiven verspreken, vochtig wordt en gaat ontbinden. Zorg dus ook in den winter voor goed gereinigde hokken.

Zoo vreeselijk is het werk niet. Eens per week alle zitplaatsen met een schraper of krasser gereinigd, de vloer goed afwassen en aanvegen, een laagje schoon, droog zand er in gespreid, nog beter vermengd met wat droog zaagsel en klaar is het.

De goede gezondheid en het rechtstreeks genoeg, dat gij dus aan uwe duiven hebt, weegt ruimschoots op tegen deze wekelijksche kleine moeite.

De liefhebbers, die handelen zooals hierboven door ons is aangegezet, zullen hun duiven steeds in een goede conditie houden en met een rustig gevoel het a.s. fokseizoen tegemoet kunnen zien.

Goda.

C. A. M. SPRUIJT.

HOENDERS.

Vragen, deze rubriek betreffende, met 5-cts. postzegel voor verzending in te zenden aan den heer G. MUIJS, Amersfoort.

Het fokken van zilver Wyandottea.

Voor hanenfok in de zilver-Wyandotte-variëteit behoort te worden genomen een mannelijke vogel, die den standaard zeer dicht nabij komt, en dan gepaard wordt met donkere hennen. De omzooiming der borstveeren, liefst aan den zwaren kant, zoo mogelijk geheel vrij van dubbele zooming; ze moet oploopen tot aan den hals en naar beneden tot aan de dijen, met een weinig te onderscheiden strepen op het dons. De sierveeren zoo helder als zilver en vrij van een zwartachtige tint, doch ze behooren een zware streep in het midden te hebben. Overtuig u, dat het zwart vooral diep is, daar er zich dikwijls een neiging tot bruine schakering bij de hennen voordoet; de onderkleur moet eveneens goed diep zwart zijn. Zoek daarbij dieren uit met mooi gevormde spiegelveeren en slagpennen, zoo goed als ze maar te krijgen zijn. Een klein weinig gespikkeld in het kussen is nu voor hanenfok zoo heel erg niet, mits de buitenvorm maar diep-zwart zij.

In de beschrijving van bovenstaande hen doelden wij op een jongen vogel, omdat, wanneer een hen, waaruit men hennen wenschte te fokken, eenmaal hare volwassen veeren gevuld heeft, zij over 't algemeen zeer gespikkeld weder inrukt, somtijds het gespikkelde zich uitstrekt tot de borst, terwijl het zwart dikwijls terugkeert als morsig bruin. Evenwel behoort zij om deze reden niet weg gedaan te worden, omdat zij altijd tot hare oorspronkelijke kleur terug fokt. Natuurlijk zijn dieren, welke hunne zuivere kleur en teekening behouden, van veel meer waarde in den foktoom.

In de keuze voor hennenfok moet de haan donkerder zijn dan die voor hanenfok en dient hij afkomstig te wezen

uit een stam voor hennenfok. Hij behoort volmaakt zuiver te zijn in onderkleur en dons, de omzooiming der borstveeren correct, bij voorkeur zwaar en overvloedig. De sierveeren helder, doch eenigszins zwaar gestreept; rug en vleugels moeten zuiver van kleur zijn; kleine slagpennen scherp geteekend en vrij zwaar omzoomd, en ook een mooie omzooiming van den langen saart, zuiver zwart.

Aan de kleine staartekveeren dient men vooral veel aandacht te schenken. Bij de keuze voor hennenfok is 't noodig het zadel van den vogel op te lichten, om zich te overtuigen of deze veeren in het midden zuiver wit zijn of, met andere woorden, omzoomd als bij de hen. Wanneer dit in orde is, en hij ook op andere punten goed bevonden wordt, dan kan een klein weinig wit in de sikkelveeren nog worden toegelaten. Ofschoon men wit in den staart zooveel mogelijk dient af te keuren, is dit nu niet zoo ernstig bij paring voor hennenfok, als wel bij paring voor het fokken van hanen.

Vogels, waarmede zoo'n haan wordt gepaard, mogen absoluut geen roest in het zadel hebben, doch dienen helder en scherp in de omzooiming over het geheele lichaam te zijn. Ook is 't noodig zich te overtuigen, dat de zoomkleur zuiver zwart is, aangezien er bij de meeste jonge hennen veel aangelag is voor bruin, of grijs; verder moet de omzooiming geheel rondom de veer loopen. Fok niet (tenminste als u het voorkomen kan) van jonge of andere hennen, die met moesjes bezet zijn aan de schouders.

De sierveeren van den haan behooren helder te wezen en de staart mooi zwart; in 't bijzonder, wanneer zich eenig wit in de sikkelveeren vertoont, dient men deze fout te vermijden. Dijen, dons en onderkleur behooren in alle deelen van den geheelen toom goed te zijn, daar een licht dons in elk volgend geslacht blijft voorbestaan. Het is altijd te prefereren om te fokken van jonge hennen, die een weinig te donker zijn (mits zij geen roest in het kussen hebben), boven die met zeer lichte omzooiming, niettegenstaande een licht om-

GELE SLENKE DOFFER.
Eigenaar: F. Tuijt, Oegstgeest.

zoomde hen, wanneer zij goed van onderkleur en dons is, gepaard met een donkerder haan, in 't algemeen ook goede nakomelingen zal opleveren. Bij het uitkiezen van hennen voor paring met een jongen haan, als boven omschreven, is het goed vogels te nemen, die niet alleen van dezelfde schakering zijn, doch eenige donkerder, andere lichter dan de standaard opgeeft, daar niemand met zekerheid kan zeggen, welke omzooiming van de hennen precies bij die van den haan behoort, om goede resultaten te krijgen. Een ander punt, dat valt op te merken, is het verschil in schakering van verschillende stammen, daar een donkere jonge hen van

besachtige dwarsbanden. De nog jonge vogels zijn gekenmerkt door de vederen der bovendeeën, die rosse zoomen hebben.

De blauwe soort is voor ons land grotendeels zomer-vogel en woont er dan ook tamelijk veelvuldig van Maart tot October. Plaatselijk is hij bekend als: blauwe Valk, Blauwe Stootvogel, Elzebusch, Elzepuist, Blauw Schild en Blauwe Bamschrobber.

Hij woont op breedte in de meeste provincies van ons land, en komt vooral daar voor, waar uitgestrekte graanvelden zijn, waarin hij ook zijn horst maakt. De eieren zijn blauwachtig groen met onduidelijke bruine vlekken. Zelden ziet men hem hier ook des winters. Als hij kleine en jonge vogels ongemoeid kon laten, en wanneer hij ook geen vischverschinder was, zou men den blauwen kuikendief tot de nuttige vogels kunnen rekenen, daar hij zich ook voedt met muisen, haedissen, sprinkhanen en andere insecten. Voor het schied is hij aanmerkelijk minder schadelijk dan zijn donkerder gekleurde geslachtgenooten, ofschoon men hem bij jonge haas het vertrouwen niet kan schenken.

Ten slotte moet nog melding gemaakt worden van het voorkomen van den Steppenkuikendief of Circus macrurus (S. G. Gmel), die evenwel voor ons land als zeer zeldzaam aangegeven s'aat. Mr. Herman Albers verhaalt van een exemplaar, dat in 1866 te Noordwijk werd geschoten, terwijl dit het enige juist gedetermineerde voorwerp schijnt te zijn. Verwonderlijk toch komt ook deze soort meermalen voor, doch wordt ongetwijfeld verward met de vorige species of wel over het hoofd gezien.

Mr. E. Baron Snouckaert van Schaumburg vermeldt omtrent deze soort: „Komt waarschijnlijk meer voor dan men denkt, maar wordt niet herkend, omdat over het algemeen de verschillende soorten kuikendieven voor den oningewide, wien er meestal in handen komen, niet zoo heel gemakkelijk te onderscheiden zijn. Slechts drie stuks, alle jong, zijn met zekerheid bekend: 1e. 23 April 1886 een wijfje in de duinen te Noordwijk (Zuid Holland) (coll. Grommelin); 2e. 30 Jul 1902 een exemplaar in een tuin te Doetinchem (Gelderland) (coll. Aris); 3e. 24 Juli 1906 een wijfje te Wageningen (coll. Snouckaert).

De soort behoort thuis in Zuidelijk en Oostelijk Europa en een deel van Azië.”

Op het medegedeelde der twee genoemde autoriteiten blijkt zwaarzaam, dat men in den Steppenkuikendief, wegens zijn weinig voorkomen, voor de jacht geen bijzondere maatregelen behoeft te nemen, terwijl verder uit hetzelve ontrent de kuikendieven in het algemeen gezegd is, wel geconcludeerd mag worden, dat men geen enkele der soorten in het jachtveld kan en mag vertrouwen, zij het dan ook, dat ze muisen en insecten verorberen. Voor den jeger blijven het te herten vijanden.

J. DAALDER Dz.

BIJEN-en FRUITTEELT.

Vragen, dese rubriek betreffende, met 5-cts. postzegel voor antwoord, in te zenden a/d. heer H. STIENSTRA, Frederiksoord.

De bijenteelt houdt zich natuurlijk met de bij bezig. De bij moet dus steeds het middenpunt wezen van de losse beschouwingen, die we van plan zijn onder dit hoofd te geven. Van daar, dat het voor lezeressen en lezers steeds gemakkelijk zal zijn over dit onderwerp vragen te stellen, die dan veelal hier zullen worden beantwoord.

Wie bijen wil houden, moet in de allereerste plaats liefde voor de bijen gevoelen. Dat is een speciale liefde; het is niet voldoende van de natuur te houden, om een goed ijmker te worden, maar ik geloof, dat de liefhebber van de natuur wel veel aanleg daarvoor heeft.

Ik zelf werd ijmker, doordat bij een kennis van me een zwerm kwam aanvliegen. Toevallig was ik daar aanwezig. Mijn kennis zijn zuster en ik gingen den zwerm, die reeds geschept was, eens zien. Voordien was ik nooit met bijen in aanraking geweest. Nu zijn de meeste menschen zoo, als ze een bij zien, slaat hun de vrees al om 't hart, hun vrees maakt de bijen onrustig, deze wederkerige onrust maakt beide tot slachtoffers. Hij of zij wordt geeten en de stekende bij kost dit het leven.

Mijn kennis, wiens vader ijmker was geweest, stond er verstedt over, hoe rustig zijn zuster en ik de gevangen zwerm behandelden en beschouwden; hij zelf hield zich op eenigen afstand en zwaar verkondigde hij, dat er in mij wel een goed ijmker zou worden.

Maar nu ik dit zoo schrijf, vrees ik, dat ik direct al afwijk van het juiste, nl. dat de bij het middelpunt al zijn, en nu zou ik haast haast worden. Wie dit leest, moge het dan opvatten, dat

schrijver zich hiermede zelf voorstelt, maar de hoofdvorstelling moet toch de bij zijn.

De bij behoort tot de vliesvleugelige insecten. Of we de bij moeten rangschikken onder de huisdieren, als onze bekende viervoeters, koe, schaaap, en enkele vogels, gans, kip, eend, is een moeilijk op te lossen probleem. Van ijmkerstandpunt noem ik de bij evenzoo goed huisdier, maar wie geen ijmker is, zal daarbij de schouders wel even optrekken. Toch is de bij al duizenden jaren in onmiddellijke aanraking met den mensch. Virgilius, de beroemde Romeinsche heldendichter, die van 70—19 v. C. leefde, was reeds bijenhouder. Hij bezingt in het vierde boek van de Georgica de bijen en verkondigt daar reeds de stelling, waarmede ik dit opstel begon: *de ijmker moet in de eerste plaats voor bijen voelen, of hij zal nooit slaagen*. In datzelfde boek wordt melding gemaakt, dat vanaf dat tijdstip tot in de oudheid, het reeds een heele tijd was, dat de bijen door de menschen in dienst werden gehouden. Hij zingt van de oude Egyptenaars, die ook de bijenhouderij beoefenden.

In de griee oudheid, en zelfs nog niet zo veel eeuwen geleden, had men over de bij nog zeer eigenaardige denkbeelden. De bij zou bij de geboorte van Jupiter een bijzondere rol hebben gespeeld. Jupiter, als zoon van Saturnus, zou bij zijn geboorte als naar gewoonte door Vader Saturnus, die steeds zijn kroost bij de geboorte opat, worden verslonden, maar Jupiters moeder wist haar zoon te verbergen en die werd nu gevoed door een geit en door wilde bijen, welke op 't geluid afkwamen, dat gemaakt werd, om het bruischen van den kleinen Jupiter te overstemmen.

Later beloofde Jupiter dit, door de bijen het vermogen te geven zich te vermenigvuldigen buiten den verderenden geslachtsdrift om. Zelfs nu is dit nog altijd het geheimzinnige aan de bij, natuurlijk niet meer in dezen origineelen vorm. Ook met den honing, dien de bijen verzamelen, was 't bij de ouden iets buitengewoons. Zij beschouwden den honig als rechtstreeks product van de sterren, vooral van de ster Sirius, dat door de bijen van de bloemen werd verzameld. Door den dampkring naar beneden dalende, was het natuurlijk al eenigszins bevoedeld. Dit neemt niet weg, dat zelfs Virgilius honig een hemelsche gave noemt, uit sen aether ontvangen. Maar proeft U zelf eens een stukje honig in de raat en ge zult geneigd zijn, dit Vigilius na te zeggen.

S.

Onderschriften bij de afbeeldingen.

Gele Slenk (Doffer).

De Slenken, dat typische Groningsche ras, weten zich nog immer te handhaven op onze tentoonstellingen. Men ziet ze daar nog steeds in de voornaamste kleuren ingezonden, hoewel wij meenen, dat de klassen vroeger wel eens grooter waren.

Het hierbij afgebeelde exemplaar is het eigendom van den heer F. Thuyt te Oerstrøest die, evenals de heer Thuyt Sr., een echte Slenken-liefhebber is en reeds jaren dit ras op de groote tentoonstellingen beoordeelt.

De Slenk is minder tentoonstellingsvogel dan de Holle Kronner en op de tentoonstelling ook bij lange na niet zoo levendig.

De Slenk is op de allereerste plaats een vormdruif, welke op het hok tot haar recht komt. Daarnaast is zij bovendien een uitmuntende vlieedruif, die in haar wonderlijke vlucht behagen schijnt te schenpen.

Wij menen dan ook werkelijk genoeg hebben van zijn Slenken, dan houde men er een dozijn op na en late die op oeregelde tijden vrij uit vliegen. Men kan zich dan verlustigen in hunne luchtkunsten en het komt de gezondheid der dieren ten goede.

Het afgebeelde exemplaar, een prachtig dien geleurde gele doffer, is schitterend in type en zeer breed van bouw, heseen op de foto duidelijk zichtbaar is.

Naast de Groninger Slenken bestaan er ook Geldersche Slenken, waarvan wij echter nog nimmer een exemplaar zagen. Wij vermoeden echter, dat zij wel nader verwant zullen zijn aan de thans hier te lande vrijwel onbekende Dingslagers, wier terrein zich uitstrekte van de provincie Utrecht tot in Rijnland en over een groot gedeelte van België.

C. S. TH. VAN GINK.

Hollandsche Herdershond.

In bouw is deze teef goed, maar voor een Holl. herder vrij lang van rug; de kop kon langer, vooral in snuit, die vrij kort is, en den kop doet voorkomen als ware hij grof en zwaar, overigens was Jah nke een goede verschijning. Voor zoover ik mij herinner, verscheen zij maar eens op de showbanken en behaalde toen derden prijs in vrij goede concurrentie. Naar haar afstammelingen te oordeelen voerde zij Deutsche herdershonden-bloed.

L. S.